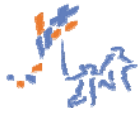

Juridisch bulletin

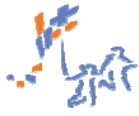

Rechtspraak 2001

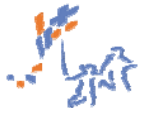

Inhoud

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen	4
2. Arbitragehof.....	5
2.1 Arrest van het Arbitragehof van 13 juli 2001, Arrest nr. 99/2001 - rolnummer 1894 (Verschillende behandeling van de wees – loopbaanvoorwaarde)	5
2.2 Arrest van het Arbitragehof van 13 juli 2001, Arrest nr. 106/2001 - rolnummer 1942 (Beperkingen in het kader van de rangregeling naargelang het kind rechtgevend is krachtens de KBW, dan wel krachtens de wetgeving van een andere lidstaat van de EU).....	7
2.3 Arrest van het Arbitragehof van 23 oktober 2001, Arrest nr. 129/2001- rolnummer 1967 (Verandering van rechthebbende naargelang van het gezin waarvan het kind deel uitmaakt - zelfstandige of loontrekkende ouder).....	9
3. Hof van Cassatie	11
3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 23 april 2001, K.13 v. G.V., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. S.00.0149.N (Verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen - Aangeboren of verworven aandoeningen aan het oor) .	11
3.2 Arrest van het Hof van Cassatie van 12 november 2001, RKW t. M.M., rolnummer S.O1.0007.N, <i>onuitg.</i> (Artikel 56quinquies, § 1, eerste en tweede lid - Recht op verhoogde kinderbijslag ongeacht of de plaatsing van het kind dateert van voor of na de datum waarop de rechthebbende aan de voorwaarden voor toekenning voldoet)	12
3.3 Arrest van het Hof van Cassatie van 10 december 2001, RSZPPO t. D.A. t.a.v. RKW, rolnummer S.O1.0018.N, <i>onuitg.</i> (Artikel 48, vijfde lid; 50bis; 56bis, § 1 en 58 (deze laatste bepaling zoals van kracht vóór de aanvulling door artikel 30 van de wet van 22 februari 1998) KBW - Artikel 58 KBW stelt niet de afwezigheid, maar wel de afwezigverklaring gelijk met het overlijden bedoeld in artikel 56bis, § 1 KBW)	13
4. Arbeidshoven	14
4.1 Arrest van het Arbeidshof te Gent (zesde kamer) van 8 januari 2001, K. 32 tegen O.F., A.R. nr. 441/00, <i>onuitg.</i> (Niet invullen of terugsturen van controleformulier (model P20) - Gevolgen voor het recht op kinderbijslag).....	14
4.2 Arrest van het Arbeidshof te Gent (zesde kamer) van 8 januari 2001, P.T. en K.K. v. RKW, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 510/00 (Indienen van het inleidend verzoekschrift - Ingebrekestelling - Moratoire intresten)	15
4.3 Arrest van het arbeidshof te Luik (tweede kamer) van 6 maart 2001, K. 39 v. S.J., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 28.839/00 (Artikel 20 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde - Berekening van de intresten).....	16
4.4 Arrest van het Arbeidshof te Gent, afdeling Brugge (zesde kamer) van 5 juli 2001, K. 32 v. D.M.P., <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 2000/368 (Gehandicapt kind - vervullen van niet-medische toekenningsvoorwaarden - onderscheid tussen vergoedende of compensatoire en verwijl- of moratoire intresten - toepassing van artikel 1153 B.W. - toekenning van verwijlintresten).....	17
4.5 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen (vierde kamer) van 11 september 2001, KVL VZW v. ES, A.R. nr. 2001/3, <i>onuitg.</i> (Handvest van de Sociaal Verzekerde (artikel 20) - intresten - toekennings- en weigeringsbeslissingen - artikel 1153 B.W.)	19

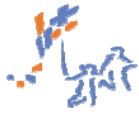

5. Arbeidsrechtbanken.....	20
5.1 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van LUIK (twaalfde kamer) van 29 juni 2001, D.P. v. RKW en HDP, <i>onuitg.</i> , A.R. nr. 283.700 (Artikel 56bis, § 1 KBW - verschillende behandeling van de wees - Prejudiciële vraag aan het Arbitragehof)	20
5.2 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent (zesde kamer) van 4 september 2001, B.F. tegen K. 34, A.R. nr. 150120/00, <i>onuitg.</i> (Niet invullen of terugsturen van het controleformulier (model P20) - gevolgen voor het recht op kinderbijslag)	21
5.3 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent (zesde kamer) van 13 november 2001, K. 43 tegen D.N.L., A.R. nr. 149764/00, <i>onuitg.</i> (Niet invullen of terugsturen van controleformulier P7 - Gevolgen voor het recht op kinderbijslag)	22
6. Andere	23

1. Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

/

2. Arbitragehof

- 2.1 Arrest van het Arbitragehof van 13 juli 2001, Arrest nr. 99/2001 - rolnummer 1894
(Verschillende behandeling van de wees – loopbaanvoorwaarde)

Artikel 56bis, § 1 KBW - Geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet.

[\(BS 27 oktober 2001\)](#)

De Arbeidsrechtbank te Hoei stelde de volgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof:

‘Schendt artikel 56bis, § 1, van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre het tot gevolg heeft dat een wees verschillend wordt behandeld naargelang op het ogenblik van het overlijden van één van zijn ouders, de rechthebbende de vader of de moeder is, enerzijds, of een derde, anderzijds, vermits dat artikel, voor het verkrijgen van de verhoogde kinderbijslag voor wezen, slechts in één welbepaalde voorwaarde voorziet, waaraan uitsluitend door de vader of de moeder moet zijn voldaan, en een derde daarbij ambtshalve uitgesloten is?’

De belangrijkste overwegingen van het Arbitragehof zijn hierna weergegeven.

Het verschil in behandeling dat door de verwijzende rechter aan het Hof wordt voorgelegd, is **het verschil dat wordt gemaakt onder de wezen naargelang, bij het overlijden van één van hun ouders, de rechthebbende één van die ouders was dan wel een derde persoon, doordat de loopbaanvoorwaarde die in artikel 56bis, § 1 KBW wordt gesteld voor het verkrijgen van de verhoogde bijslag als wees, moet zijn vervuld door de enkele vader of moeder, met uitsluiting van een derde persoon.**

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Doordat artikel 56bis, § 1 KBW het toekennen van de verhoogde wezentoelage afhankelijk heeft gemaakt van het feit dat, bij het overlijden van één van zijn ouders, een van hen de erin vastgestelde loopbaanvoorwaarde heeft vervuld, heeft het tot gevolg dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat, op het ogenblik van het overlijden, een derde persoon de rechthebbende kan zijn van de kinderbijslag die het kind geniet.

Het staat niet aan het Hof na te gaan of een stelsel van sociale zekerheid al dan niet rechtvaardig is. Het staat enkel aan het Hof te beoordelen of de wetgever vergelijkbare categorieën van personen al dan niet op een discriminerende manier heeft behandeld.

In het stelsel van de loontrekkenden is de hoedanigheid van rechthebbende, naar gelang van het geval, verbonden met de uitoefening van een huidige of vroegere beroepsactiviteit of met een bijzondere sociale situatie.

Het Hof stelt vast dat de rechthebbende, die beantwoordt aan een van de voormelde hoedanigheden en voor wie een kind kinderbijslag geniet, algemeen genomen, zijn vader en/of zijn moeder is; hoewel de wetgever aldus de diversiteit aan situaties in zekere zin slechts bij benadering heeft gevat, vermocht hij, zonder een klaarblijkelijke beoordelingsfout te begaan, te vermoeden dat, in het kader van de te dezen in het geding zijnde wetgeving, zulks in het algemeen het geval is.

Rekening houdend met die elementen - en in het bijzonder met het verband tussen de wezentoelage en het overlijden van de vader of de moeder, enerzijds, en hun hoedanigheid van gebruikelijke rechthebbenden van de kinderbijslag, anderzijds-, blijkt het niet onverantwoord dat artikel 56bis, § 1 KBW het genot van het verhoogde wezengeld heeft beperkt tot het geval waarin, op het ogenblik van het overlijden, één van beide ouders rechthebbende was.

Die beperking brengt geen onevenredige gevolgen teweeg ten aanzien van de wezen op wie ze van toepassing is.

Enerzijds, leidt de voorwaarde volgens welke de vader of de moeder van het kind dat wees geworden is, rechthebbende moest zijn op het ogenblik van het overlijden, niet ertoe dat het kind wiens ouders niet aan die voorwaarde zou hebben voldaan kinderbijslag wordt ontzegd. Zelfs in de veronderstelling dat het geen kindergeld kan genieten op basis van het stelsel van de loontrekkenden - hoewel zulks niet het geval is in de zaak die aanleiding heeft gegeven tot het stellen van de prejudiciële vraag -, garandeert de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag dat kind immers, residuair, het genot van diverse gezinsbijslagen, waaronder de kinderbijslag.

Anderzijds, staat artikel 57bis, tweede lid KBW, de minister die de sociale zaken onder zijn bevoegdheid heeft toe "in behartigenswaardige gevallen" af te wijken van de ten aanzien van de vader of de moeder in artikel 56bis, § 1 KBW voorgeschreven loopbaanvoorwaarde.

De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

- 2.2 Arrest van het Arbitragehof van 13 juli 2001, Arrest nr. 106/2001 - rolnummer 1942
(Beperkingen in het kader van de rangregeling naargelang het kind rechtgevend is krachtens de KBW, dan wel krachtens de wetgeving van een andere lidstaat van de EU)

Artikel 42, § 1, eerste lid KBW - Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

[\(BS 13 november 2001\)](#)

De Arbeidsrechtbank te Luik stelde de volgende prejudiciële vraag:

“Schendt artikel 42 van de gecoördineerde wetten van 19 december 1939 betreffende de kindertoeslagen voor de loonarbeiders de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat het voor de berekening van de rang die het bedrag van de kinderbijslag bepaalt, de inaanmerkingneming van de rechtgevende kinderen beperkt tot diegenen die dat voordeel genieten krachtens de genoemde gecoördineerde wetten, zonder dat rekening kan worden gehouden met het kind dat recht geeft op kinderbijslag krachtens de wetgeving van een Lid-Staat van de Europese Economische Gemeenschap die door het communautaire recht toepasselijk werd verklaard?”

Ingevolge opeenvolgende hervormingen heeft de wetgever het stelsel van de kinderbijslag aangepast aan de gewijzigde maatschappelijke omstandigheden en, meer in het bijzonder, de verschillende gezinsvormen. Aldus houdt de wetgever sinds 1987 voor de rangbepaling van de rechtgevende kinderen rekening met al de kinderen die deel uitmaken van het gezin van de bijslagtrekkende, waaronder ook deze die rechtgevend zijn in de kinderbijslagregeling voor zelfstandigen en in de kinderbijslagregeling voor bepaalde categorieën van het door de Staat bezoldigd personeel. Sinds 1997 wordt tevens rekening gehouden met de kinderen die rechtgevend zijn in het stelsel van de gewaarborgde gezinsbijslag.

Uit die evolutie volgt dat, voor de vaststelling van de rang van een kind dat deel uitmaakt van een gezin, rekening wordt gehouden met alle kinderen van dat gezin, en zulks ongeacht het aantal en de statuten van de rechthebbenden.

Het criterium van onderscheid dat ertoe leidt een onderscheid te maken tussen de rechtgevende kinderen, wat betreft de vaststelling van de rang die ze bekleden binnen het gezin, op basis van het feit dat de rechthebbende van een ouder kind dat deel uitmaakt van hetzelfde gezin, voor dat kind het recht op kinderbijslag opent op basis van de Belgische wetgeving of van de wetgeving van een andere lidstaat van de Europese Unie, is niet relevant ten aanzien van de doelstelling van de wetgever die erin bestaat rekening te houden met de toename van de te dragen last naarmate de omvang van het gezin toeneemt.

De omstandigheid dat één van de rechthebbenden zijn beroepsactiviteit uitoefent in een andere Lidstaat van de Europese Unie heeft immers geen invloed op de omvang van het gezin noch op de te dragen lasten voor het onderhoud en de opvoeding van de kinderen die deel ervan uitmaken.

Het Hof oordeelt dan ook dat artikel 42 KBW de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

NOOT

Een ontwerp tot aanpassing van artikel 42 KBW werd uitgewerkt zodat in de toekomst in het kader van de rangregeling rekening zal worden gehouden met kinderen die kinderbijslag ontvangen uit andere landen op grond van internationale overeenkomsten.

- 2.3 Arrest van het Arbitragehof van 23 oktober 2001, Arrest nr. 129/2001- rolnummer 1967 (Verandering van rechthebbende naargelang van het gezin waarvan het kind deel uitmaakt - zelfstandige of loontrekkende ouder)

Artikel 60, § 3, 3°, a) KBW - Geen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet

[\(BS 8 december 2001\)](#)

De Arbeidsrechtbank te Brussel stelde de volgende prejudiciële vraag:

“Schenden de regels die van toepassing zijn om te bepalen wie van de rechthebbende vader of moeder het recht op kinderbijslag doet ontstaan, en inzonderheid artikel 60, § 3, derde lid, van het koninklijk besluit van 19 december 1939 houdende coördinatie van de wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders, in zoverre ze de hoedanigheid van rechthebbende wijzigen naar gelang van het gezin waarvan het kind deel uitmaakt, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, afzonderlijk of in samenhang gelezen met de artikelen 8 en 14 van het E.V.R.M. en met de artikelen 2.1, 2.2, 3.1, 16.1 en 26 van het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, goedgekeurd bij de Belgische wet van 25 november 1991?”

Het Hof werd verzocht de *situatie* van het kind voor wie het exclusieve hoederecht is toevertrouwd aan diegene van zijn ouders die een zelfstandig beroep uitoefent en dat bijgevolg, bij toepassing van artikel 60, § 3, 3° KBW, recht geeft op de kinderbijslag in het stelsel van de zelfstandigen, te vergelijken met die van het kind dat hetzij samenwoont met zijn beide ouders van wie er één zelfstandig is en de andere loontrekkend, hetzij over wie het exclusieve hoederecht is toevertrouwd aan diegene van zijn ouders die loontrekkend is en dat bijgevolg recht geeft op kinderbijslag in het stelsel van de loonarbeiders.

De bepaling van artikel 60, § 3, 3° KBW is ingevoerd door de wet van 1 augustus 1985 houdende sociale bepalingen. De wetgever vond het destijds *logisch en administratief verantwoord* dat een aantal uitzonderingen werden vastgesteld op het beginsel van de absolute voorrang van de kinderbijslagregeling voor werknemers op deze voor zelfstandigen, met name wanneer het kind deel uitmaakt van het gezin van een zelfstandige.

Het verschil in behandeling tussen de kinderen berust op een *objectief criterium*, namelijk het statuut van zelfstandige of van loontrekkende van de ouder aan wie het kind is toevertrouwd en die exclusief het ouderlijk gezag ten aanzien van het kind uitoefent.

De betrokken maatregel is niet zonder verantwoording. Hij is immers *coherent met het gehele systeem* dat, behoudens uitzonderingen, ertoe strekt, in geval van samenloop van rechthebbenden, die ouder als prioritair aan te wijzen met wie het kind samenwoont.

De maatregel is ook *coherent met de instelling van het exclusieve hoederecht* in geval van echtscheiding van de ouders, wat impliceert dat diegene van de ouders aan wie het exclusieve hoederecht wordt toegekend het ouderlijk gezag alleen uitoefent en alleen instaat voor de opvoeding van het kind, waarbij de andere ouder bijdraagt in de kosten door het storten van onderhoudsgeld.

De betrokken maatregel heeft inderdaad tot gevolg dat het algemene inkomen van de gewezen echtgenoten, gezamenlijk beschouwd, vermindert wanneer het exclusieve hoederecht over de kinderen wordt toevertrouwd aan diegene van de ouders die een zelfstandige activiteit uitoefent, terwijl de andere loontrekkende ouder de hoedanigheid van rechthebbende had vóór de echtscheiding. Het gaat echter om een patrimoniaal gevolg van de echtscheiding en van de daaruit voortvloeiende wijziging van de gezinssamenstelling.

De combinatie van de voormelde internationale bepalingen met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet leidt niet tot een andere conclusie.

Het Hof oordeelt dan ook dat artikel 60, § 3, 3°, a), de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schendt.

3. Hof van Cassatie

- 3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 23 april 2001, K.13 v. G.V., *onuitg.*, A.R. nr. S.00.0149.N (Verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen - Aangeboren of verworven aandoeningen aan het oor)

Krachtens artikel 2, § 1 van het koninklijk besluit van 3 mei 1991 tot uitvoering van de artikelen 47, 56septies, 62, § 3 en 63 van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders en van artikel 96 van de wet van 29 december 1991 houdende sociale bepalingen, wordt de lichamelijke of de geestelijke ongeschiktheid van het kind vastgesteld aan de hand van de Officiële Belgische Schaal ter bepaling van de graad van Invaliditeit en/of aan de hand van de lijst van aandoeningen.

In het bestreden arrest van 24 mei 2000 is het arbeidshof te Antwerpen, oordelend in hoger beroep, van oordeel dat uit de term 'en/of' zoals gebruikt in bovengenoemd artikel 2, § 1, dat bij de bepaling van de ongeschiktheid de keuze wordt gelaten tussen het gebruik van de Officiële Belgische Schaal en de lijst van aandoeningen.

Derhalve behoort het volgens het arbeidshof tot het keuzerecht van de ouders van het gehandicapte kind om hun aanspraken te steunen op grond van een berekening die enkel gebaseerd is op de OBSI.

Het Hof van Cassatie heeft in deze geoordeeld dat de woorden 'en/of' in deze wettelijke bepaling niet betekenen dat de rechthebbende de keuze heeft de lichamelijke of geestelijke arbeidsongeschiktheid te laten vaststellen, ofwel aan de hand van de voormelde schaal, ofwel aan de hand van de voornoemde lijst van de aandoeningen.

Aangezien het arbeidshof had beslist dat de rechthebbende die keuze wel heeft, artikel 2 van het koninklijk besluit van 3 mei 1991 schendt, wordt het bestreden arrest van 24 mei 2000 vernietigd en wordt de zaak doorverwezen naar het arbeidshof te Brussel.

3.2 Arrest van het Hof van Cassatie van 12 november 2001, RKW t. M.M., rolnummer S.O1.0007.N, *onuitg.* (Artikel 56quinquies, § 1, eerste en tweede lid - Recht op verhoogde kinderbijslag ongeacht of de plaatsing van het kind dateert van voor of na de datum waarop de rechthebbende aan de voorwaarden voor toekenning voldoet)

De *feiten* zijn als volgt. De verweerster genoot sedert 1 februari 1996 een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming. Haar kind was van 30 augustus 1995 tot 11 november 1997 ten laste van een openbare overheid geplaatst.

Het *Arbeidshof te Antwerpen* besloot in een arrest van 13 oktober 2000 dat de verweerster vanaf 1 februari 1996 als rechthebbende op de verhoogde kinderbijslag bepaald in artikel 56quinquies, § 1 KBW moest worden beschouwd. Het recht op de in dit artikel vervatte kinderbijslag bestaat namelijk ook indien de ouder vóór de plaatsing nog geen rechthebbende was in de zin van het eerste lid.

De *eiser in cassatie* voerde aan dat artikel 56quinquies, § 1, tweede lid KBW, door het gebruik van het woord “behoudt” te kennen geeft dat er ingeval van plaatsing van het rechtgevend kind enkel recht is op de in het eerste lid bepaalde kinderbijslag indien de ouder al vóór de plaatsing rechthebbende was in de zin van het eerste lid.

Het *Hof* oordeelde echter “*dat de wetgever met deze bepaling aangeduid heeft dat het bedoelde kind principieel moet ‘deel uitmaken van hetzelfde gezin’, zoals bepaald in artikel 56quinquies, § 1, eerste lid, maar dat het in dit artikel bedoelde recht ook bestaat als het kind geplaatst is overeenkomstig artikel 70, ongeacht of de plaatsing dateert van voor of na de datum waarop de rechthebbende aan de gestelde voorwaarden voor de toekenning van de bedoelde tegemoetkomingen voldoet*”.

NOOT

De Rijksdienst interpreteert dit arrest in die zin dat de in artikel 56quinquies, § 1 bedoelde mindervalide gerechtigd is op de in dit artikel voorziene bijslag *voor kinderen die deel uitmaken van zijn gezin of geplaatst zijn overeenkomstig artikel 70 KBW, op voorwaarde dat zij vóór de plaatsing deel uitmaakten van het gezin van de rechthebbende.*

Daarnaast is de Rijksdienst van oordeel dat - teneinde te komen tot een uniforme toepassing van de reglementering - de interpretatie door het Hof van Cassatie van artikel 56quinquies, § 1 KBW, *mutatis mutandis ook moet worden toegepast op de artikelen 56septies en 51, § 1, 3° KBW*, waarin eveneens gewag wordt gemaakt van behoud van recht voor geplaatste kinderen.

- 3.3 Arrest van het Hof van Cassatie van 10 december 2001, RSZPPO t. D.A. t.a.v. RKW, rolnummer S.O1.0018.N, *onuitg.* (Artikel 48, vijfde lid; 50bis; 56bis, § 1 en 58 (deze laatste bepaling zoals van kracht vóór de aanvulling door artikel 30 van de wet van 22 februari 1998) KBW - Artikel 58 KBW stelt niet de afwezigheid, maar wel de afwezigverklaring gelijk met het overlijden bedoeld in artikel 56bis, § 1 KBW)

Het *bestreden arrest* oordeelde dat als datum voor het ontstaan van het recht op wezenbijslag voor de kinderen van verweerster, de datum van vertrek van de vader die vermeld is in het vonnis van verklaring van afwezigheid moet worden in aanmerking genomen en dat de toekenning dient te geschieden vanaf de eerste dag van de daaropvolgende maand.

Het *Hof* besluit in deze zaak als volgt.

Uit de bepalingen van de artikelen 56bis, § 1; 48, vijfde lid en 58 KBW volgt dat:

1. de afwezigverklaring overeenkomstig de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek gelijkgesteld wordt met het overlijden van de bedoelde ouder;
2. de afwezigverklaring het recht op de wezenbijslag, bedoeld in artikel 50bis KBW doet ontstaan;
3. de wezenbijslag toegekend wordt vanaf de eerste dag van de maand die volgt op de afwezigverklaring, tenzij wanneer die afwezigverklaring zich voordoet op de eerste dag van de maand, dan vangt de toekenning aan vanaf deze eerste dag.

Artikel 58 KBW stelt derhalve niet de 'afwezigheid', maar wel 'de afwezigverklaring overeenkomstig de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek' gelijk met het overlijden.

4. Arbeidshoven

- 4.1 Arrest van het Arbeidshof te Gent (zesde kamer) van 8 januari 2001, K. 32 tegen O.F., A.R. nr. 441/00, *onuitg.* (Niet invullen of terugsturen van controleformulier (model P20) - Gevolgen voor het recht op kinderbijslag)

De *feiten* zijn als volgt. Een schoolverlater liet zich op 20 januari 1998 inschrijven als werkzoekende bij de VDAB. K. 32 betaalde kinderbijslag voor de maanden januari tot en met april 1998. K. 32 verzocht de betrokkene meermaals het toegezonden controleformulier betreffende de “kinderbijslag voor werkzoekende schoolverlaters” P20 terug te sturen. De betrokkene gaf echter geen gevolg aan deze brieven, waarop de appellante een verzoekschrift indiende teneinde de volgens haar ten onrechte uitgekeerde kinderbijslagen terug te vorderen.

Het Arbeidshof beslist dat de rechthebbende en de bijslagtrekkende er inderdaad toe gehouden zijn de bevoegde kinderbijslaginstelling onmiddellijk op de hoogte te brengen van elk element dat van aard is een wijziging te brengen in de toekenning of de betaling van de gezinsbijslag. Het is dus in eerste instantie de geïntimeerde die de appellante in kennis moet stellen van ieder gegeven dat een invloed heeft op het recht op kinderbijslag of op de betaling ervan.

De RKW en iedere primaire kas hebben de opdracht toezicht te houden via hun controledienst o.m. - en niet slechts, zoals K. 32 voorhoudt - door het gebruik van het controleformulier. *Het niet terugsturen van een dergelijk formulier of het niet invullen ervan impliceert nochtans niet dat de kinderbijslagen onverschuldigd zijn betaald en kunnen teruggevorderd worden.* In casu werd beslist dat K. 32 niet het bewijs had geleverd dat de kinderbijslagen voor de betrokken periode onverschuldigd werden betaald en dus konden worden teruggevorderd.

4.2 Arrest van het Arbeidshof te Gent (zesde kamer) van 8 januari 2001, P.T. en K.K. v. RKW, *onuitg.*, A.R. nr. 510/00 (Indienen van het inleidend verzoekschrift - Ingebrekestelling - Moratoire intresten)

In het arrest van het arbeidshof te Gent wordt gesteld dat moratoire intresten ook verschuldigd zijn op sociale uitkeringen zoals ondermeer gezinsbijslag.

De oorspronkelijke aanvraag tot het verkrijgen van de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen overeenkomstig artikel 47 KBW, ingediend met het oog op het bekomen van deze vergoedingen kan uiteraard niet gelden als ingebrekestelling. Als ingebrekestelling kan ten vroegste de datum van het per aangetekend schrijven verstuurd inleidend verzoekschrift in de procedure in eerste aanleg gelden.

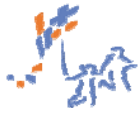
4.3 Arrest van het arbeidshof te Luik (tweede kamer) van 6 maart 2001, K. 39 v. S.J., *onuitg.*, A.R. nr. 28.839/00 (Artikel 20 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde - Berekening van de intresten)

In dit arrest betrof het een geval waarbij het recht op de verhoogde kinderbijslag voor gehandicapte kinderen (artikel 47 KBW) initieel werd geweigerd en waarbij deze weigeringsbeslissing achteraf door de rechter wordt herzien en omgevormd tot een (gunstige) toekenningsbeslissing.

Volgens het arbeidshof te Luik kan er in deze, wat de berekening van de verwijlintresten betreft, geen toepassing gemaakt worden van artikel 20 van het Handvest. Dit artikel viseert namelijk enkel de hypothese van de (laattijdige) 'toekenningsbeslissing' van een sociale zekerheidsprestatie en niet van een 'weigeringsbeslissing'.

Er kan dus in het geval waarbij het recht op de verhoogde kinderbijslag wordt geweigerd geen sprake zijn van de toekenning van intresten van rechtswege conform artikel 20 HSV. Bijgevolg moet er in het voorliggende geval toepassing worden gemaakt van het gemeen recht. De berekening van de intresten moet met andere woorden gebeuren binnen de contouren van artikel 1153 BW en zijn met andere woorden slechts verschuldigd nadat de schuld opeisbaar is én de schuldenaar werd aangemaand tot betaling.

Luidens het arbeidshof te Luik is de datum van opeisbaarheid van de uitkering niet de datum waarop het recht op de verhoogde bijslag ontstaat (ab initio), maar wel de datum waarop de schuldenaar gehouden is de door de wet voorziene uitkeringen te betalen. Aangezien het aanvankelijk om een weigeringsbeslissing ging, waren deze uitkeringen ook niet opeisbaar.

- 4.4 Arrest van het Arbeidshof te Gent, afdeling Brugge (zesde kamer) van 5 juli 2001, K. 32 v. D.M.P., *onuitg.*, A.R. nr. 2000/368 (Gehandicapt kind - vervullen van niet-medische toekenningsvoorwaarden - onderscheid tussen vergoedende of compensatoire en verwijl- of moratoire intresten - toepassing van artikel 1153 B.W. - toekenning van verwijlintresten)

In een *vonnis van 22 november 2000 van de eerste kamer van de Arbeidsrechtbank te Brugge, afdeling Brugge*, veroordeelde de Rechtbank K. 32 tot betaling van achterstallige kinderbijslag na te hebben vastgesteld dat het gehandicapte kind in het geding vanaf 1 januari 1996 een lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid van ten minste 66 % vertoonde en derhalve recht heeft op de verhoogde kinderbijslag. De graad van zelfredzaamheid vanaf diezelfde datum bedroeg 5 punten. Daarnaast werd K. 32 veroordeeld om aan de tegenpartij de vergoedende intrest te betalen vanaf de respectieve vervaldata en de gerechtelijke intrest vanaf 26 februari 1999, zijnde de datum van neerlegging van het verzoekschrift ter griffie.

K. 32, appellante, heeft dit **vonnis om twee redenen aangevochten**. *Ten eerste* omdat zij zonder meer werd veroordeeld tot betaling van achterstallige verhoogde kinderbijslag, zonder dat werd vastgesteld dat ook aan de andere, niet-medische voorwaarden was voldaan om de bijkomende bijslag te bekomen. *Ten tweede* omdat zij werd veroordeeld tot betaling van de vergoedende intrest op de te betalen kinderbijslag vanaf de respectieve vervaldata. Volgens appellante paste de rechter verkeerdelijk artikel 20 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde toe, vermits artikel 20 - aldus K. 32 - enkel van toepassing is op een 'beslissing tot toekenning' en niet op een 'beslissing tot weigering'.

Inzake de eerste grief van appellante is het Arbeidshof van oordeel dat appellante theoretisch wel gelijk heeft. Hier is dit evenwel niet terzake dienend. Uit de gegevens van het dossier blijkt immers **dat geïntimeerde vóór 1 januari 1997 de gewone kinderbijslag genoot voor haar dochter en dat zij vanaf 1 januari 1997 ook de bijkomende bijslag voor gehandicapte kinderen genoot, zodat, nu blijkt dat reeds vanaf 1 januari 1996 voldaan was aan de medische toekenningsvoorwaarden om de bijkomende bijslag voor gehandicapte kinderen te bekomen, het vaststaat dat alle voorwaarden tot het bekomen van de bijkomende bijslag voor gehandicapte kinderen vanaf 1 januari 1996 wel degelijk zijn vervuld.**

Inzake de tweede grief oordeelt het Arbeidshof dat de **vergoedende intrest** waartoe de eerste rechter K. 32 veroordeeld had, een vorm van schadeloosstelling is die mogelijk is bij niet uitvoering van een verbintenis, die van het begin af geen geldsom tot voorwerp heeft, of bij schade ten gevolge van een onrechtmatige daad. Aan deze voorwaarden is in casu niet voldaan. **In de mate dat appellante intrest verschuldigd is, gaat het om verwijl- of moratoire intrest**, d.w.z. een schadevergoeding wegens vertraging in de uitvoering van een verbintenis die een geldsom tot voorwerp heeft (artikel 1153, eerste lid B.W.).

Overeenkomstig artikel 1153, derde lid B.W. is de verwijlntrest verschuldigd vanaf de dag der aanmaning tot betaling, behalve ingeval de wet ze van rechtswege doet lopen. Dit laatste is hiet niet het geval. De kinderbijslagwetgeving voorziet hier niet in. In de mate dat de Wet Handvest Sociaal Verzekerde in casu van toepassing zou zijn, volgt toch uit de artikelen 20, juncto 12 van die wet dat de intrest slechts van rechtswege kon beginnen lopen vier maanden na 23 december 1998 (zijnde de datum waarop de geneeskundige vaststellingen van het Ministerie van Sociale Voorzorg door appellante aan geïntimeerde werden meegedeeld), namelijk vanaf 23 april 1999.

De **aanvraag** tot toekenning van de bijkomende bijslag die geïntimeerde heeft ingediend op 30 oktober 1998 is, in tegenstelling tot de neerlegging van het inleidend verzoekschrift, geen aanmaning in de zin van artikel 1153, derde lid B.W.. Derhalve voert appellante terecht aan dat er slechts verwijlntrest verschuldigd is vanaf 26 februari 1999, zijnde de datum van neerlegging van het inleidend verzoekschrift.

4.5 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen (vierde kamer) van 11 september 2001, KVL VZW v. ES, A.R. nr. 2001/3, *onuitg.* (Handvest van de Sociaal Verzekerde (artikel 20) - intresten - toekennings- en weigeringsbeslissingen - artikel 1153 B.W.)

Dit arrest betrof een geval waarbij de rechtbank de administratieve beslissing waaruit blijkt dat het gehandicapt kind niet getroffen is door een lichamelijke of geestelijke ongeschiktheid van ten minste 66 % met het oog op de verlenging van een verhoogde kinderbijslag (artikel 47 KBW) *herziet en omvormt tot een voor de betrokkene gunstige beslissing*. Daarenboven moeten de aldus toegekende kinderbijslagen verwijlintresten opleveren vanaf de datum van opeisbaarheid, zijnde de maandelijkse vervaldata.

Het *Handvest van de sociaal verzekerde* voorziet dat de sociaal verzekerde intresten kan genieten zonder voorafgaande ingebrekestelling vanaf de opeisbaarheid van de prestaties en ten vroegste vanaf de vierde maand na de aanvraag, en dit ten laste van de uitbetalende instelling (in casu: oorspronkelijk verzoekschrift dd. 27 januari 2000).

De wettelijke regeling heeft het bij toepassing van een letterlijke interpretatie evenwel nergens over een weigeringsbeslissing. *De artikelen 12 en 20 hebben het enkel over een beslissing tot toekenning en niet over een weigeringsbeslissing*, zodat deze artikelen geen toepassing vinden.

Het Hof besluit dat het Handvest wat betreft de intresten in casu niet van toepassing is zodat de intresten enkel kunnen worden gevorderd op basis van de *gemeenrechtelijke regeling van artikel 1153 B.W.*. *De intresten zijn in dat geval verschuldigd vanaf de aanmaning*. In casu is er geen specifieke aanmaning geweest, zodat enkel het verzoekschrift tot inleiding van het geding als aanmaning in de zin van artikel 1153 B.W. geldt.

5. Arbeidsrechtbanken

- 5.1 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van LUIK (twaalfde kamer) van 29 juni 2001, D.P. v. RKW en HDP, *onuitg.*, A.R. nr. 283.700 (Artikel 56bis, § 1 KBW - verschillende behandeling van de wees -Prejudiciële vraag aan het Arbitragehof)

De Arbeidsrechtbank te Luik stelt zich de vraag naar de gegrondheid van de ongelijke behandeling die artikel 56bis, § 1 KBW in het leven roept, in zoverre enerzijds, de wezen van de overlevende ouder wiens sociaal statuut niet wijzigt, rechthebbende worden op de wezenbijslag, en anderzijds, de wezen die na het overlijden van hun vader of moeder geadopteerd werden door een derde persoon, de wezenbijslag verliezen.

De Rechtbank heeft dan ook de volgende vraag aan het Arbitragehof gesteld:

‘Schendt artikel 56bis, § 1 van de gecoördineerde wetten de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de wees van een bijslagtrekkende ouder, die gerechtigd was op kinderbijslag waarvoor de overlevende ouder de rechthebbende was, na het overlijden rechthebbende wordt voor zichzelf op de wezenbijslag, terwijl de wees van een bijslagtrekkende ouder, die gerechtigd was op kinderbijslag waarvoor de rechthebbende de persoon van het andere geslacht was met wie de overledene een huishouden vormde, na het overlijden, gerechtigd is op kinderbijslag tegen de gewone bedragen?’ (eigen vertaling)

In deze zaak heeft het Arbitragehof nog geen arrest gewezen. De rechters-verslaggevers menen in hun conclusies dat de prejudiciële vraag ontkennend moet worden beantwoord. Zij verwijzen hiervoor naar het arrest van het Arbitragehof van 13 juli 2001 (nr. 99/2001 - rolnummer 1894) (supra II. 1).

5.2 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent (zesde kamer) van 4 september 2001, B.F. tegen K. 34, A.R. nr. 150120/00, *onuitg.* (Niet invullen of terugsturen van het controleformulier (model P20) - gevolgen voor het recht op kinderbijslag)

De *feiten* zijn als volgt. K. 34 had besloten dat over een bepaalde periode ten onrechte kinderbijslag was betaald omdat de betrokkene de vragenlijst model 20 met betrekking tot het verloop van de wachtperiode niet had teruggestuurd, en dit ondanks herhaalde herinneringen. De betrokkene stelde verhaal in tegen de beslissing van K. 34 om de kinderbijslag voor de betrokken periode terug te vorderen.

De *Arbeidsrechtbank* redeneert als volgt. In deze zaak moet worden nagegaan of de beslissing van K. 34 tot terugvordering van de kinderbijslag terecht is. Daartoe moet blijken dat de betaalde kinderbijslag ten onrechte is genoten. Dit kan uit de voorgelegde elementen echter niet worden opgemaakt.

Het niet terugsturen van het controleformulier volstaat namelijk niet om hieruit te kunnen afleiden dat de kinderbijslag ten onrechte is betaald. Er blijkt immers geen enkele rechtsgrond voorhanden te zijn, op basis waarvan het invullen van het controleformulier zou gelden als een voorwaarde voor de toekenning van kinderbijslag. Daarenboven is ook niet wettelijk bepaald dat het niet terugzenden van dit formulier tot het verval van het recht op kinderbijslag leidt.

5.3 Vonnis van de Arbeidsrechtbank te Gent (zesde kamer) van 13 november 2001, K. 43 tegen D.N.L., A.R. nr. 149764/00, *onuitg.* (Niet invullen of terugsturen van controleformulier P7 - Gevolgen voor het recht op kinderbijslag)

K.43 beroept zich op het niet terugsturen van de vragenlijst model P7 door de betrokkene om de terugbetaling te vorderen van de kinderbijslag voor de betrokken periode.

De Rechtbank oordeelt als volgt. De eiser die meent dat de kinderbijslag ten onrechte werd betaald, dient hiervan het bewijs te leveren. Dat de kinderbijslag niet verschuldigd was, werd echter niet aangetoond. Het enige feit waarop de eisende partij zich beroept, betreft het niet terugsturen van het controleformulier P7.

Dit feit kan echter niet volstaan om vast te stellen dat de kinderbijslag ten onrechte werd genoten. Er blijkt immers geen enkele rechtsgrond voorhanden te zijn, op basis waarvan het invullen van het controleformulier zou gelden als een voorwaarde voor de toekenning van kinderbijslag. Daarenboven is ook niet wettelijk bepaald dat het niet terugzenden van dit formulier tot het verval van het recht op kinderbijslag leidt.

De Rechtbank besluit *dat het niet terugsturen van het controleformulier geen bewijs is van het feit dat de voorwaarden om recht te hebben op kinderbijslag in werkelijkheid niet zouden vervuld zijn.*

6. Andere

/